

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobkyně AEZZ, a. s., se sídlem Petržilova 3300/9, 143 00 Praha 4 – Modřany, zastoupené JUDr. Valerií Vodičkovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 40, 110 00 Praha 1, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10, s adresou pro doručování Resslova 1229/2a, 500 02 Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2008, č. j. 18/550/08-Pr,

takto:**I. Žaloba se zamítá.****II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.****Odůvodnění:**

Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2007 shledala Správa Krkonošského národního parku ve Vrchlabí žalobkyni vinnou správním deliktem podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), spočívajícím v tom, že dne 7. 10. 2006 bez výjimky vlády pořádala na území I. zóny Krkonošského národního parku hromadnou kulturní veřejnou akci, čímž porušila zákaz stanovený v § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb. Za to jí Správa KRNAP uložila pokutu ve výši 100 000 Kč. V odůvodnění Správa KRNAP blíže popsala, že se jednalo o koncert kapely MIG 21, který byl inzerován na plakátovacích plochách v blízkých obcích, na webových stránkách Luční boudy i na hudebním kanálu Óčko. Ze samotného textu na webových stránkách Luční boudy „jsou vítáni všichni příznivci Migů, zakoupením vstupenky na koncert se stáváte členem našeho klubu“ je zřejmý veřejný, a nikoli soukromý charakter akce; tvrzení žalobkyně o existenci *Klubu přátel Luční boudy* je podle Správy KRNAP účelové. Veřejnost nebyla dopředu informována, že se jedná o „soukromou klubovou akci“ a že koncert je součástí oslavy narozenin paní K. S. (předsedkyně představenstva žalobkyně). Protiprávní jednání

podle § 88 odst. 2 písm. n) je velmi závažné, kromě toho takové porušení zákona ze strany žalobkyně není ojedinělé.

Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2008 a napadené rozhodnutí potvrdil. Zopakoval, že na akci měla přístup veřejnost; členem „klubu“ se stal každý, kdo koncert navštívil (jen mikrobusy a terénním pick-upem bylo dopraveno asi 250 osob; vyvolaná intenzita dopravy byla nepřiměřená, přestože vozidla měla povolení k vjezdu; to má však sloužit především pro zásobování a další obsluhu Luční boudy, nikoli pro hromadnou dopravu hostů). Smlouvu o uspořádání koncertu uzavřela s agenturou LIVE PRODUCTION, s. r. o., právě žalobkyně, která koncert i inzerovala na svých stránkách a podle smlouvy agentuře zaplatila. Paní S. si pronajala sál Luční boudy až den před konáním koncertu. V souvislosti s koncertem sice nebyla přímo poškozena příroda, akce však v souvislosti s dopravou většího počtu osob mohla výrazně přispět k celkovému negativnímu ovlivnění nejcenějších partií národního parku.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítla (a v replice pak rozvedla), že koncert kapely MIG 21 se konal jako součást oslav narozenin paní K. S.; žalobkyně paní S. pomáhala s přípravou oslav, sama však žádnou hromadnou kulturní akci neprovozovala. Oslava se konala ve vnitřních prostorách Luční boudy (kde sama Správa KRNAP v minulosti běžně pořádala plesy a podobné události, aniž si udělila pokutu), počet osob účastnících se akce byl omezen nevelkou kapacitou sálu. Paní S. sama rozhodovala o počtu účastníků oslavy (účastníci se nedopravovali na koncert sami). Koncertu se mohli účastnit jen členové Klubu Luční boudy, kteří byli řádně zapsáni, a nebyli tedy „blíže neurčeni“. Správa KRNAP postupovala nezákonně, pokud na oslavu poslala svědky-provokatéry, kteří podali přihlášku do klubu pod falešným jménem a jejichž jediným zájmem bylo poškodit zájmy žalobkyně; jiné svědky nevyslechla. Paní S. ani žalobkyně nekontrolovaly správnost údajů vyplněných v přihláškách do klubu; předpokládaly, že slušní lidé vyplní přihlášku pravdivě. Celkově považuje žalobkyně správné řízení jen za další způsob, jakým Správa KRNAP dává najevo svůj nesouhlas s provozem Luční boudy a snaží se donutit žalobkyni k prodeji boudy právě správním orgánům. Napadené rozhodnutí ani řádně neodůvodnilo výši uložené pokuty. Není z něj zřejmé, jaká konkrétní újma byla způsobena zájmům ochrany přírody a krajiny. Doprava účastníků oslavy probíhala v souladu s právními předpisy a výjimkami vlády ČR, počet účastníků byl mnohem nižší, než je kapacita sálu. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že konání hromadných veřejných akcí není na území národních parků zcela vyloučeno, je však k němu třeba souhlas Správy KRNAP, a o ten žalobkyně nepožádala. Podmínkami účasti, které žalobkyně uvádí, nebyla žádná skupina veřejnosti předem vyloučena. Souvislost koncertu s oslavou narozenin nebyla zásadní; většina návštěvníků přijela kvůli koncertu, o oslavě nemohla být předem informována. Otázka rozsahu poškození přírody není určující pro naplnění dané skutkové podstaty. V řízení nebylo prokázáno, že by kterýkoli ze svědků byl ovlivněn ze strany Správy KRNAP; žalobkyně nenavrhla vyslechnout žádné další svědky. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobkyně předložila soudu přípis ze dne 25. 6. 2008, ve kterém Správa KRNAP uvedla, že s ohledem na nový výklad ze strany Ministerstva životního prostředí (publikovaný v listopadu 2007) nebude nadále považovat koncerty, eventuálně jiné kulturní akce, v objektu Luční boudy za hromadné veřejné akce, jejichž konání zákon zakazuje, a bude Luční boudu považovat za místo vyhrazené pro konání takových akcí. Správa KRNAP zde zdůraznila, že toto sdělení nemůže působit retroaktivně a jakkoli zpochybňovat její postup v dřívějších řízeních.

Při jednání konaném dne 14. 9. 2011 strany setrvaly na svých postojích. Žalobkyně doplnila svou argumentaci o výklad pojmu „vyhrazené místo“ podle § 16 odst. 1 písm. e): tímto místem se má na mysli volná příroda, plenér, takže žalobkyně ani nemohla požádat o souhlas s konáním akce uvnitř budovy. Stejně tak o něj nežádá při poskytování služeb kuchyně a při akcích zaměřených na prodej pekařských a cukrářských výrobků. Osoby navrhované žalobkyní jako svědci nebyly vyslechnuty s tím, že (jiní) svědci již vyslechnuti byli. Akce se neúčastnilo 250, ale asi jen 70 osob (rolba uveze deset lidí a jede asi hodinu). Žalovaný uvedl, že problém nepůsobí akce pro hosty Luční boudy, nýbrž akce, které mají přilákat širší veřejnost. Koncert nelze srovnávat s podáváním obědů či prodejem pečiva, problémem souvisejícím právě s koncerty a podobnými akcemi je doprava většího počtu osob.

Ve správním spisu je fotograficky doloženo, že koncert byl inzerován na plakátech ve Vrchlabí, Trutnově a v dalších menších obcích, bez upozornění, že jde o soukromou akci (výlep plakátů si objednala žalobkyně). Jako soukromá klubová akce byl koncert prezentován na internetu, současně zde ovšem bylo uvedeno, že členy klubu se účastníci stávají zakoupením vstupenky. Ze svědeckých výpovědí účastníků koncertu (M. H., Mgr. J. B. a Ing. R. J.) plyne, že zájemci o koncert byli dopraveni na Luční boudu, aniž kdokoli zjišťoval jejich členství v klubu; na místě jim pak při koupi vstupenky byl předložen lísteček, na němž měli vyplnit své jméno a kontaktní údaj, ale totožnost přihlášených nikdo nekontroloval a neregistroval je. Ve spisu je založena i smlouva o nájmu mezi žalobkyní a K. S., podepsaná dne 6. 10. 2006 v 16 hodin, kterou si K. S. jako nájemkyně pronajímá na dobu 48 hodin vinárnu, restauraci a taneční sál na Luční boudě; je zde také smluveno, že pokud bude mít nájemkyně na své soukromé oslavě zajištěnu hudbu, pronajímatelka upozorní hosty na možný příspěvek na hudbu. Je tu založena i „smlouva o vytvoření a veřejném nedivadelním provozování uměleckého výkonu formou koncertu s názvem: MIG 21“ uzavřená dne 14. 9. 2006 mezi žalobkyní a společností LIVE PRODUCTION, s. r. o.

Žaloba není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb. je na celém území národních parků zakázáno pořádat a organizovat hromadné sportovní, turistické a jiné veřejné akce a provozovat vodní sporty mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody.

Podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. uloží orgán ochrany přírody pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptáčích oblastech činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.

Je pravda, že pojem „hromadná veřejná akce“ není v zákoně nijak upřesněn; je však právě věcí správního orgánu, aby tento pojem vyložil a v konkrétním případě rozhodl, zda určitá akce spadá do této kategorie. Správní orgány podle soudu v této věci nepochybily, pokud považovaly oslavu spojenou s koncertem a konanou dne 7. 10. 2006 v prostorách Luční boudy právě za akci ve smyslu § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb.

Nelze souhlasit s námitkou, že žalobkyně neprovozovala hromadnou veřejnou kulturní akci, protože ve skutečnosti šlo o soukromou oslavu paní K. S. (předsedkyně představenstva žalobkyně). Je celkem nepodstatné, jaký vnitřní smysl žalobkyně přisuzovala konané akci či jak by tuto akci bylo možné nazvat – zda „oslavba narozenin paní K. S. spojená s hudebním programem“ nebo „koncert kapely MIG 21 uspořádaný u příležitosti narozenin paní K. S.“.

Správní orgány ostatně nijak nepopíraly, že paní S. v onen večer na Luční boudě v průběhu koncertu oslavila narozeniny, ani že si paní S. krátkodobě pronajala společenské prostory Luční boudy. Rozhodující pro určení odpovědnosti žalobkyně bylo to, že žalobkyně zajistila konání celé akce i účast veřejnosti na ní – tedy objednala si u pořadatelské agentury vystoupení kapely MIG 21, zajistila celé akci publicitu jednak na svých webových stránkách (resp. na stránkách jí provozované Luční boudy), jednak na plakátovacích plochách v přilehlých obcích, a organizovala dopravu účastníků koncertu na Luční boudu.

Koncert se skutečně konal ve vnitřních prostorách Luční boudy, nikoli na otevřeném prostranství; to však nesnímá ze žalobkyně odpovědnost za konání hromadné kulturní akce na území národního parku bez souhlasu orgánu ochrany přírody. Svůj výklad pojmu „vyhrazené místo“, které podle ní dopadá jen na prostory ve volné přírodě (nikoli na prostory uvnitř staveb), uplatnila žalobkyně až po lhůtě k podání žaloby; podle soudu však pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. není rozhodné, jestli se hromadná akce koná uvnitř budovy, nebo na volném prostranství: důležité je, zda jde o akci veřejnou a hromadnou, a k naplnění těchto znaků může dojít jak v exteriéru, tak v interiéru.

Neobstojí ani námitka, že počet účastníků akce byl omezen. To, že vnitřní sál Luční boudy má jen omezenou kapacitu osob, je zřejmé, a toto omezení je výraznější než u volného prostranství (např. louky), které nemá pevné stěny a hranice. Tato skutečnost však není nijak v rozporu s tím, že i akce konaná ve společenské místnosti ubytovacího zařízení může mít hromadný a veřejný charakter. U počtu několika set osob nepochybuje soud o tom, že akce je hromadná. Podstatou „hromadné akce“ je záměrné shromáždění většího množství osob, které se hodlají účastnit společné – předem zamýšlené – činnosti či programu. V projednávané věci nejde o to, že by se jednotlivci z uvedeného počtu náhodně procházeli po okolí a spontánně – bez toho, že by to provozovatel mohl ovlivnit – se shromáždili na Luční boudě; naopak na akci byli nárazově přepraveni, a po skončení akce opět odvezeni. O veřejném charakteru akce zase vypovídá, jak to žalovaný uvedl, inzerce koncertu na veřejně přístupných místech (plakátovací plochy ve městech) a prostřednictvím internetu. Z plakátů nebylo nijak patrné, že by akce nebyla přístupná pro širokou veřejnost; na webových stránkách Luční boudy, na něž plakáty odkazovaly, pak byla zmínka o tom, že koncert je pořádán jen pro členy klubu, doplněná nicméně informací, že členství v klubu se získává současně se zakoupením vstupenky – to znamená, že na koncert může přijít kdokoli.

Soud nepovažuje za významné to, zda všichni účastníci koncertu vyplnili na lísteček, který jim byl předložen před vstupem na koncert, své pravé osobní údaje – resp. je to pro něj významné jen tím, že to potvrzuje formálnost „členství v klubu Luční boudy“. Akce měla přilákat širokou veřejnost („*všechny příznivce Migů*“), nikoli úzký kroužek lidí trvale organizovaných okolo Luční boudy. „Vstup do klubu“ byl pouhou formalitou, která neměla žádný praktický význam a fakticky nikoho předem nevylučovala z účasti na koncertu; žalobkyně tu možná předjímal výhrady Správy KRNAP, proto vymyslela tuto konstrukci „klubové akce“ a „příhlášek do klubu“. I podle soudu jde však o konstrukci umělou.

Žalobkyně dále tvrdí, že doprava na Luční boudu proběhla v souladu s udělenými výjimkami. Jistě do prostoru národního parku nevjížděla vozidla, která by neměla povolení k vjezdu; jak však správně zdůraznil žalovaný, je třeba brát ohled i na to, k čemu byly žalobkyni tyto výjimky uděleny. Nejproblematictějším aspektem celé akce byla doprava osob na koncert. Vozidla, která normálně slouží k přepravě zásob a personálu (či jiných osob spojených s Luční boudou – typicky ubytovaných hostů), byla nárazově použita jako kyvadlová doprava účastníků koncertu. Podle zjištění pracovníků Správy KRNAP a strážců

přírody bylo v období od 16,50 do 21,20 hod. zaznamenáno 56 průjezdů vozidel na Luční boudu a zpět, tj. průměrně šlo o jeden průjezd každé 4 min. 45 s. Celkem bylo takto přepraveno asi 250 osob (přičemž akce se zúčastnilo asi 400 osob). Žalobkyně uvedla, že na koncertu bylo mnohem méně lidí, než uvádí žalovaný; počet účastníků však nijak neupřesnila, ani neuvedla, o co své tvrzení opírá. K dopravě uvedla pouze tolik, že dopravit přes dvě stě osob na Luční boudu během podvečera by nebylo možné, protože v ten den bylo špatné počasí, a rolba potřebovala k absolvování jedné cesty asi hodinu. Ze správního spisu není patrné, zda dopravu obstarávala i rolba; v interním sdělení útvaru ředitele ze dne 30. 10. 2006 i ve výpovědích svědků se však mluví o mikrobusech, osobních vozech, terénním pick-upu a tranzitu. K tomu se žalobkyně nijak nevyjádřila; soud nemá důvod těmto poznatkům nevěřit.

Stejně tak soud považuje za věrohodné výpovědi svědků. Osoba jednající za žalobkyni (paní K. S.) byla dne 27. 2. 2007 přítomna při výslechu svědků a kladla jim otázky; v rozporu s tvrzením uplatněným v řízení před soudem nenavrhla ve správním řízení výslech žádných dalších svědků (natožpak konkrétních svědků), neučinila tak ani v odvolání. (Důkaz v tomto směru vznesl ve správním řízení pouze další účastník řízení, město Pec pod Sněžkou; ani on však neoznačil žádné konkrétní osoby, pouze chtěl, aby byli vyslechnuti „jiní svědci“, kteří nejsou spřízněni se Správou KRNP.) Ačkoli žalobkyně označila vyslýchané svědky (není zřejmé, zda všechny tři) jako svědky-provokatér a vyslovila domněnku, že byli na koncert dopraveni záměrně, aby následně svými výpověďmi poškodili žalobkyni, jejich výpovědi nijak konkrétně nezpochybnila a neuvedla, v čem neodpovídají skutečnosti.

Důvodná není ani poslední námitka, podle níž není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, jaká újma byla konáním koncertu způsobena zájmům ochrany přírody a krajiny, a není tedy odůvodněna ani výše pokuty. Správa KRNP ve svém rozhodnutí vysvětlila, že znakem skutkové podstaty deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. není ohrožení či poškození přírody a krajiny, ale konání určitých akcí bez souhlasu orgánu ochrany přírody; toto porušení zákona bylo prokázáno. Kromě toho v tomto konkrétním případě bylo konání akce spojeno i s intenzivním používáním motorových vozidel na území národního parku, což nepochybně působí nepříznivě na chráněné hodnoty, i když se toto působení neprojeví ihned, ale přispívá ke znečišťování dané oblasti. Pokuta byla uložena ve výši 5 % horní hranice zákonné sazby, ani z tohoto důvodu ji tedy nelze považovat za nepřiměřenou.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 14. září 2011

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková